

The background of the cover is a dense, close-up photograph of various green leaves. The leaves are in different shades of green, from bright lime to deep forest green, and are layered to create a sense of depth. The lighting highlights the veins and textures of the leaves. The title 'MUG' is printed in a large, bold, lime-green sans-serif font at the top. Below it, the word 'ZINE' is written in a smaller, thin, yellow-green sans-serif font. In the bottom right corner, the issue number '#11' is displayed in a white, bold, sans-serif font.

MUG

ZINE

#11

**Zij is de enige narcis die lekker ruikt.
's Winters benevel je haar met fijngevoelig
spul, fluisterwoorden zoals paarlemoer of
repelsteeltjes. Probeer het maar, duw af en
toe je vingers in de potgrond om te voelen
of het er nog vochtig is. En heb geduld. De
Poeticus Narcissus ziet zichzelf en bloeit
als laatste.**

Er komt niemand koffie opgieten

Het bruin wordt langzaam groen en één enkele knop
schiet uit tot een trots Vlaams landschap.

Het dapperste grijs opgetrokken uit wolken van sorry-schuddende
asbest en waarheden als koningen.

Wat kon het asbest eraan doen.
Wij wilden bovenal een onderdak.

Voor mijn deur wordt een wilg achtergelaten. Lastig tot zijn kern
te hakken, toch wapperend met zijn dunne armen.

Hij een pilaar om tegenaan te kruipen. Ergens in de straat
werkt iemand aan een uitbreiding van zijn huis.

Het was er de tijd voor.
Een mens moet ruimte maken.

‘Elke leeftijd is een prima leeftijd
om ergens mee te stoppen’, vond een dokter.

Nu dan
ik open morgen mijn gordijnen.

- GAËL VAN HEIJST

De grijste dag in januari, we hangen op een hekje aan de rand van de kleine wildernis. De wind, die uit het zuiden, blaast ons witte vlokken voor de ogen. We wachten op een wonder: we moeten het klimaat nog redden wanneer de laatste dag is aangebroken. De kop in het zand. Geen haar op ons hoofd die nog kan denken.

En daar gaat zij.

Onze hoofden draaien mee, we horen kwinkelaars in kale struiken, er komt weer leven in het duizendgruizig woekerende bladerkruid. Alles waait nu alle kanten op. Op de achtergrond slepen de paarden meewarig met de hoefijzers over de dorre grond. De boswachter in de boomhut slaat het gade, registreert de natuurlijke onrust en richt zijn kijkertjes weer naar de wolken. Het lukt hem niet om de QR-code te scannen. Hij had zo graag een wolk voor haar gekocht.

- MARIE-ANNE HERMANS

Meliza de Vries

Meliza de Vries

Achtergrond

Daar waar mannen zich verschuilen achter ruikers
voor vrouwen met hoepels in hun jurken
en kleine parasolletjes om bleek te blijven.

Waar een rosse schone het doek in rent
om onze aandacht weg te nemen van wat er echt toe doet:
het dunne boompje als een jonge soldaat op wacht,
struiken in hun felste groen,
het stukje lucht rechtsboven in
kobaltblauw, zo aandoenlijk de hemel
kan hen nog alles geven.

Maar het landschap, zo beslissen critici,
het landschap is helaas net iets meer dan niets.
De mens bevat alle rijkdom die nodig is voor onze verbeelding.

Toch denk ik met aarzelende nieuwsgierigheid
alle personages weg, pluk ze
een voor een zoals sommige optimisten
doen met de dag.

Blijft over: de dunne boom, het pad,
de bloemen en meer dan ooit kijkt
Monet naar mij terug.

Bij Femmes au jardin van Claude Monet, 1866–1867.

- SIEL VERHANNEMAN

Seizoensgebonden

Aan de rand van de duinen breng ik boterhammen
met zeewierkaas mee, cranberrythee
draag een zeemansjas om de wind van mijn huid af te houden.

Ferryschepen in de haven dragen je van wal naar eiland.
Soms ben je een gast in mijn hart omringd door de zee
terwijl een ander jaagt op alles eromheen:
havens, straatstenen, viskramen.

Kijk hoe mijn lichaam gewend is geraakt aan hete zomers
losser op de aardbodem beweegt om de strandlakens heen
om de lijven met zonnebrandcrème ingesmeerd.

Naakt zijn we zelden zonder filters, hashtags, successen
in korte berichten, vragen lijken op quizzen
met meerkeuzeantwoorden, gesprekken rafelen af
en de zomer smelt ijsblokken in een glas rabarberlimonade.

Ik blijf dichtbij de Waddenzee, drink onze thee
luister naar de xylofoon waarop jij speelde
terwijl je zei dat je zachtjes een zomer kon verlaten.

- MELIZA DE VRIES

Bigger Trees Near Warter

Omhuld door roestbruine takken
als aders in het warme lichaam
van een vreemde, groeit de chaos
van de natuur boven je uit.
Voor het eerst sinds lang maak je deel uit
van het landschap, door er langdurig naar te turen.

Het hangt er, op langgerekte panelen
tegen de witte muur van deze enorme loods,
zo levensecht dat het je verbaast:
er komt geen briesje langs die de geur
van gevallen bladeren in zich draagt.

De smakeloze straten waar je
net nog wandelde heb je nodig
om deze schoonheid te waarderen
en een goed oog, goed hart en een
goede hand om ze te schilderen.

Zonder hetgeen we verafschuwen
zijn wij geen toeschouwers meer.
Zonder contrast vinden we niet wat ons roert
en zijn we dan
enkel nog mensen
in het voortdurend
voorbijgaan.

Bij Bigger Trees Near Warter van David Hockney, 2007.

- SIEL VERHANNEMAN

Afhechten

De kou bleef hangen
in onze sjaals
toen we het dorp verlieten.

Broodtrommel met twee plakken tarwebrood
genoeg voor een thuiskomst of om verlaten te worden.

We wachtten tot het graan ontdooide
tot de hazen uit holen sprongen
op de koplampen om in te kijken

dachten aan het witte knuffelkonijn,
van ons beide, aan het schema in welk bed vannacht

en steeds die dag teveel in de week
de reden voor een oor minder.
Ik gaf je mijn zak met knikkers.

Je zei dat het niet het konijn was
niet de naald of draad
maar het ontbreken van iemand
die wist hoe je dingen kon rijgen.

- MELIZA DE VRIES

Meliza de Vries

Meliza de Vries

Heggevondst

Op de grens van ons erf en dat van de buren
trap ik in een heggevondst. Druk een vlaggetje
in haar verencirkel vol glans en beven.

Haar bibber wit en wees van zijn. Glimmend de greep
die zich om haar kluif windt. Het is een komen
en gaan op anderzijds schoon gevreten dag.

Ik bouw een kraam met spijker en ijzel en noem haar:
vers wezen. Leg haar ten toon op de rijp en hou
splinters uit haar vleugels.

Kalk en weefsel waait door de straten want we hebben te lang
stilgelegen. Ons glas brandt letters als: no people found,
there is no one nearby to share this with.

Een poging een start te krassen rust in de witte aarde.
Iedereen plant splinters op zijn grens en wenkt van ach,
daar ben je weer.

- GAËL VAN HEIJST

in de categorie 'overig'

Je verzamelt afslagen naar viaductfeesten en URL's met recepten voor wanneer we weer naar buiten mogen. Verstopt ze onder je nagels.

Heel voorzichtig - vezel voor vezel - valt onze kroon af. Ze is groen en vol mos en heeft tijd gehad zich vast te bijten. Mos heeft ook pootjes

om zichzelf vast te grijpen. Toch, wat heb je aan pootjes als je niet lopen kunt. Wij maar krabben met onze nagels aan het warm van onze ogen.

Oogklep als bladmoes waaraan je nerf noch twijg herkent. We zijn bijna weer onszelf. De kunst een strip woorden uit te drukken en tot zin te slikken zit ver weg. Voorzichtig,

we zijn lichtwenners. Eet veel groen om weer een rode binnenkant te krijgen. Iets met dat ijzer. Een mens lijdt nou eenmaal aan chronische chlorofyllie: een verlangen naar de rand van groen of de rand van een ander

die verlangt naar de rand van groen. Nippen aan een oog wat zorgt voor nog meer kleine groene ogen na een maand of negen. Want zeg nou zelf, wie wil nou wél tot de categorie overig behoren?

Lauwe zomeravonden vol glasgras liggen op ijs en we vinden nog maar net de afslag naar elkaar terug. Daar was je gebleven. Ik geloof dat ik je dag bij heb.

- Gaël van Heijst

Onder een slapend bladerdek
ontvouwt zich een boomdroom,
vertakt tot in de ochtend

Bladblazen heeft geen nut,
het verwaaiend vermogen
is groot genoeg

Instagram icon @Luule

Ze bloeit slechts voor de bühne,
onder haar blad krioelt
het van het leven

Colofon

Bijdragen: Gaël van Heijst, Marie-Anne Hermans,
Wouter van Heiningen, Siel Verhanneman en Meliza de Vries

MUGzine is een schrift vol poëtische vloggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (bart@brrt.nl)

11 | 2022